

Vasiyetimdir: Aslı Çavuşoğlu

İlk vasiyetimi 2014'te, eserlerimi benden sonra Belediye galerilerinde sergileyebilecek olası hain vâris ihtimaline karşı dehşete kapılıp, telefonda açtığım bir not sayfasına şu şekilde yazmışım:

Organlarım, derim ve kullanılır durumdaysa yüzüm bağışlansın.

Kemiklerim yakılarak kemik siyahı üretilsin. Bu pigment sprey boyaya dönüşün ve ücretsiz olarak aktivist gruplara yazılama için dağıtılsın.

İşlerim ve özel eşyalarım için Özge Ersoy ve Yavuz Parlar önderliğinde bir vakıf kurulsun. Satışlardan elde edilecek kâr 35 yaşından küçük sanatçı/kolektif projelerini desteklesin.

Peki ama telefonumun şifresini kim kırıp da, almış olduğum 105 not arasından başlığı dahi olmayan vasiyetime ulaşacaktı? Hayattayken Özge ve Yavuz'la tüm hesaplarıma çıkan şifreleri mi paylaşacaktım? Hem onlar böyle bir sorumluluk yüklenmeye ne kadar gönüllüydüler? Ayrıca niye 35 yaş ve altı sanatçılar hakikaten? Gerisi başının çaresine bakar mı?

Bu konuyu düşünmemeye karar bile veremedim çoktan unutmuşum.

*

Aradan iki yıl geçti, vasiyet notumun üzerinde alışveriş listeleri, e-mail taslakları, Seul'deki en iyi manikür salonu gibi onlarca farklı not dizildi. Vasiyet konusunun açıldığı ve dolayısıyla Vasiyetimdir projesinin de temellerinin atıldığı bir akşamüstü, Kadıköy vapurunda Özge ve Merve'ye bütün bu not karmaşası içinde zar zor ulaştığım vasiyetimi sesli okudum. Okurken ağzımdan çıkan tüm kelimeler manasızlaştı, yazarken kendime ve eserlerime vermiş olduğum önem gülünçleşti, değersizleşti ve dalgalara karıştı. Vapurdan indiğimizde artık bir vasiyetim yoktu.

*

2016'da Vasiyetimdir için yeni bir anti-vasiyet yazmaya niyetlendim. Yakın zamanda okumuş olduğum Jodorowsky'nin Psikobüyü'sünden aldığım ilhamla vasiyeti, başkalarının inisiyatifine kalmış edilgen bir yaptırım yerine, kendinde gerçekleştirebileceğin bir dönüşüm olarak düşünmeyi denedim. Geçmişten gelen aktarımları iyileştirip, kendini bunlardan bağımsızlaştırdıkça, mirasının da değişeceği bir vasiyet mümkün olabilirmiş gibi geldi. Çünkü aksi halde, vasiyetin kehanete dönüşmesi söz konusu olabilirdi.

Vasiyet manifestosu, devamı gelmeyen ilk madde:
'Vasiyet bir direktifler silsilesi değil, bir eylemdir.'

Belli ki bunu yeterli görmeyip altına 'Neyi miras bırakmak istemiyorum?' başlığı altında küçük bir paragraf yazıvermişim:

Türk insanları ülkelerinin travmatik tarihini, kendi kısacak hayatlarına sızdırabilen enteresan bir halk. Otobanda 140'la giden bir aracın camından bakarken, hem tarihlerinin, hem de kendilerinin cama düşen yansımasının ancak 'hareketli' bir fotoğrafını çekebilene, sonra da bu fotoğrafın fotokopisinin fotokopisini aile yadigârı diye bir sonraki nesle aktaran...

Bir insanın kendinde ve yaratılarında yapabileceği en büyük devrim, kendini değiştirmek ve o yâdigâr diye yutturulan temsil bozuntusunu çöpe atmaktır.

Bu notu da bir taslak olarak öteleyip, telefonuma konuyla ilgili notlar almaya devam etmişim.

*

Not 15: Vasiyet konusunu, uzun zamandır kafamı kurcalayan başka bir konu olan 'başarılı kadın sanat profesyonelinin maskülenleşmesi gerektiği algı'sına karşı bir eleştiriye bağlamaya çalışmışım. Vasiyetten buralara nasıl geldiğimi çıkaramıyorum.

*

Kafka'nın Şato'su ya da Rene Daumal'ın Analog Dağ'ı, yazarlarının ölümleri ile yarım kalan kitaplar olarak literatüre geçmiş eserler. Ben yarım kalan eser diye bir şey olabileceğini düşünmüyorum, bence bunlar tam da o eksiklikleriyle bitmiş işler. Analog Dağ 113. sayfada tamamlanır, 113. sayfada yarım kalmaz. 5. bölümün başlıksızlığı eseri tamamlar. Sonuç: Vasiyet konusuna bağlanamadı, çöpe taşındı, sonra çöpten geri yüklendi.

Son 3 yılda bunlar gibi pek çok vasiyetimsi not biriktirmişim. Ne yazdıysam az, ekşi, yavan hissettirmiş. Sürekli değişebilen bir varlıkken, vasiyet aynı kalabilir mi zaten. İşleri üreten ben ve şu anda bunu yazan ben aynı*

*Yarım kalmadı, tamamlandı.